

Манго лови живи мечки

Нарамва Манго торбата и дума на циганката:

— Ще ида за дрѣнки. Много ми се ядатъ.

— Иди, Манго, иди, но вземи и вѣже, та събери и задѣни малко дрѣвца. Пази се и отъ мечката! Нали се чува, имало една въ гората съ малко мече!

— Вѣгъръ и мъгла. Въ нашата гора мечки нѣма!

Потегля Манго. Влиза въ гората, въ най-гѣстото. Намира дрѣнъ. Родилъ дрѣнки, като желжди. Омекнали, сладки, да имъ се не наядешъ. Напълня Манго торбата.

— Сега да я скрия малко, та да събера и дрѣвца, — казва си Манго.

— Тръгна да дири по-скрито мѣсто той. Насреща му зейва тъмна пещера. Влиза Манго, оставя торбата и се залутва да дири дърва.

А пещерата била жилище на мечката. Тя отишла изъ гората да дири храна. Мечето било вѣтре, заспало и не усѣтило циганина. По едно време се събужда. Мирише му на зрѣли дрѣнки. Души въ тъмнината. Надушва дрѣнkitѣ. Бута съ муцунката си торбата, покачва се на нея и хопъ вѣтре. Зазобва си сладки дрѣнки. Яде, докато му се надуе коремчето. И после си заспива сладко въ торбата.

Манго набралъ дърва, задѣналъ ги и пристига въ мечата дупка. Метва и торбата на рамото и потегля къмъ село. Върви той, а мечето се събужда отъ друсането.

— Мммжжж, мжжж, — скимти то.

Сепва се Манго, но не разбира отгдето иде мечи гласъ. Плюва си на петитѣ. Бѣга той, та мъгла се дига. Мечето реве още по-силно. Мечката е наблизко. Събира дрѣнки подъ единъ дрѣнъ. Вдига глава. Услушва се.

— Звѣръ е нападналъ мечето ми! — рева тя и на нѣколко скока е въ дупката си. Нѣма мечето, нѣма го!